

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

๖๖

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่จะนำไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่น ๆ เด็กที่มีความสามารถหรือมีทักษะทางภาษาดีพอจะปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ดี ดังนั้นการจัดหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ได้ระบุถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า "ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้ยูเรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ทักษะ และเจตคติอันถูกต้องตามความเหมาะสมกับวัยและระดับชั้น เพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม"¹

การเรียนการสอนภาษาไทยประกอบด้วยทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งจะต้องสอนทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กันทั้งในคานเนื้อหาและกิจกรรม *

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากทักษะทางภาษาทั้ง 4 แล้ว อาจกล่าวได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญและจำเป็นมากที่สุด เพราะการอ่านเป็นทักษะสำคัญตามวัตถุประสงค์ของวิชาภาษาไทย ซึ่งระบุไว้ในหลักสูตรทุกระดับชั้นตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้

---

¹กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษา 2521, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2521), หน้า 2

และเป็นรากฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่สูงและซับซ้อนขึ้นไป การอ่านเป็นวิชาที่จำเป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ เป็นอย่างมาก เด็กที่อ่านไม่ได้ก็มักจะเรียนวิชาอื่น ๆ ไม่ได้ด้วย

เรื่องความสำคัญของการอ่านนี้ ฮิลเดเรธ (Hildreth) กล่าวไว้ว่า "ครูและผู้บริหารของนักเรียนสนใจความก้าวหน้าในการเรียนอ่านของเด็กมากกว่าทักษะอย่างอื่น เพราะเป็นสิ่งที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ความสำเร็จในการเรียนของเด็กนั้น ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน"¹ ซึ่ง กุหลาบ มัลลิกะมาส ก็มีความเห็นตรงกันว่า "การอ่านเป็นความจำเป็นในชีวิตประจำวัน ครูควรจะส่งเสริมการอ่านของเด็กให้มาก เพราะเด็กต้องอ่านในการศึกษาหาความรู้ในวิชาอื่น ๆ ทุกแขนง แม้เมื่อออกจากโรงเรียนไปแล้ว ก็ยังต้องใช้การอ่านอำนวยความสะดวกแก่ชีวิตอีกด้วย"²

นอกจากนี้ บันลือ พลกษะวัน ก็ได้เน้นถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า "การอ่านก็นับว่าเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยปรับตน, ปรับขยายประสบการณ์ของตน ทั้งยังช่วยให้คนเราสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และสร้างความเพลิดเพลินจากหนังสือ, ออกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ใญ่อย่างมากมาย ซึ่งรัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมการให้สวัสดิการเพื่อการศึกษาเพิ่มขึ้นเท่าใด พื้นฐานทักษะทางภาษาโดยเฉพาะการอ่าน ย่อมมีความสำคัญตลอดเวลา"³

¹ Gertrude H. Hildreth, Readiness for School Beginners (New York : World Book Co., 1950), p. 248.

² กุหลาบ มัลลิกะมาส, จุดสารภาษาไทย, (ธนบุรี : โรงพิมพ์บรรณาร, 2505), หน้า 55.

³ บันลือ พลกษะวัน, อุปเทศการสอนภาษาไทย (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2522), หน้า 27.

จากความเห็นของบุคคลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนในโรงเรียน และนอกจากการอ่านจะมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนในโรงเรียนแล้ว การอ่านยังมีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ดังที่ เกรย์และรีส (Gray and Reese) กล่าววา

"ในสังคมประชาธิปไตย ประชาชนต้องรู้เรื่องราวและปัญหาเกี่ยวกับตนเอง ควบคู่กับการอ่านซึ่งดีกว่าการฟังวิทยุและโทรทัศน์ เพราะถ้าไม่เข้าใจคำอธิบาย ก็มีโอกาसानเข้าใจ ปัญหาทางเศรษฐกิจมนุษยชาติและวัฒนธรรมของการ ความสามารถในการอ่านอย่างพิถีพิถันระหะห์ นักสังเกตการณ์หรือวิเคราะห์ ชาว อาจมีความจำเอียงหรือเกิดอคติไปตามทัศนะของตนต่อปัญหาหนึ่ง ๆ รวมทั้งเรื่องราวที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งใ้การอ่านชาวจึงจำเป็นตองใ้การคิด อย่างมีวิจารณ์ญาณประกอบกันด้วย"¹

การอ่านมีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพต่าง ๆ เป็นอย่างมาก หนังสือ The world Book Encyclopedia กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า "บุคคลที่ประกอบอาชีพทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นแพทย์ นักกฎหมาย พอลคา นักธุรกิจ ตลอดจนบุคคลในอาชีพอื่น ย่อมไม่สามารถศึกษา งานของตนได้ ถ้าหากว่าอ่านหนังสือไม่ออก แพทย์จำเป็นต้องอ่านหนังสือและวารสารอย่างสม่ำเสมอ เพื่อติดตามความก้าวหน้าล่าสุดในอาชีพ นักกฎหมายต้องอ่านกฎหมายการกระทำความคิดและเรื่องอื่น ๆ เพื่อจะให้คำแนะนำทางกฎหมายที่ดีที่สุด แก่ลูกค้า หนังสือบัญชีรายงานการขายเรื่องเกี่ยวกับการค้า ก็เป็นสิ่งที่พ่อค้าจะต้องอ่านเพื่อดำเนินอาชีพธุรกิจของตนได้สำเร็จผล"²

¹ Lillian Gray, and Dora Reese, Teaching Children to Read (New York : Ronald press Co., 1957), pp. 9-11.

² The World Book Encyclopedia 14 (Chicago : Field Enterprises, 1969), p. 1816.

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการอ่านจะมีความสำคัญคงใดก็ตามแล้วทางตน การ
เรียนการสอนอ่านเท่าที่ผ่านมานั้นไม่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจนัก เด็กไทยเป็นจำนวนมาก
ที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนจากหลักฐานราย
งานการวิจัยของกรมสามัญศึกษาเรื่อง "สภาพการรู้หนังสือของผู้จบ ป. 4" สรุปได้ว่า

1. ผู้จบ ป. 4 ที่สามารถใช้ภาษาไทย ทั้งในด้านการอ่าน เขียนและ
ใช้เลขคณิตในชีวิตประจำวันได้เพียงร้อยละ 66.67
2. ผู้จบ ป. 4 ที่ไม่สามารถใช้ภาษาไทยและเลขคณิตในชีวิตประจำวัน
ได้ร้อยละ 33.33¹

นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการยังได้ทำวิจัยเรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
ของนักเรียนชั้น ป. 1 เมื่อเปรียบเทียบกับหลักสูตรประถมศึกษา 2503 ซึ่งสรุปผลได้ว่า

1. ผู้จบชั้นประถมปีที่ 1 ยังไม่สามารถใช้ภาษาไทยในการแสดงความคิด
ของตนเป็นภาษาหนังสือถึงร้อยละ 63
2. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิทยาศาสตร์ ยังอยู่ในเกณฑ์ไม่น่าพอใจถึงร้อย
ละ 55
3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเลขคณิตยังอยู่ในเกณฑ์ไม่น่าพอใจถึงร้อยละ
43²

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹กรมสามัญศึกษา, รายงานการวิจัยสภาพการรู้หนังสือของผู้จบ ป. 4
(กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2511), หน้า 40.

²กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา, รายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 เมื่อเทียบกับหลักสูตร (กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์คุรุสภา, 2511), หน้า 29-31.

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ได้ทำการทดสอบเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้ว ในคานตักษะของการอ่านและการเขียนสะกดคำว่า มีทักษะ ความรู้ความสามารถ และความเข้าใจในวิชาต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้หรือไม่เพียงใด ปรากฏผลว่า ยังมีนักเรียนอีกจำนวนไม่น้อยที่ยังอ่านหนังสือไม่ได้ทั้ง ๆ ที่เขาเรียนในชั้นประถมปีที่หนึ่งแล้ว เกือบครึ่งปี และโดยส่วนรวมทั่วประเทศแล้ว นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปแล้ว ยังมีความสามารถในวิชาอ่านไทย และเขียนสะกดคำไม่เป็นที่น่าพอใจ¹

การวิจัยทั้งสองเรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งอันเป็นขั้นพื้นฐานในการปลูกฝังทัศนคติแนวทางการเรียนรู้ทั้งปวง เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา

นอกจากการวิจัยดังกล่าวข้างต้น สำนักคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ทางทักษะภาษาไทยด้วยการค้นหาจุดอ่อนคานตักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,267 คน จาก 52 จังหวัด ปรากฏผลว่า

1. คานการใ้ช้ภาษานักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเลือกคำที่เหมาะสมมาเติมลงในข้อความที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการใช้คำที่เป็นนามธรรม ลักษณะนาม คำกริยา และคำขยายบางคำ

2. คานการอ่านเอาเรื่อง นักเรียนส่วนมากไม่สามารถตอบคำถามประเภทที่วัดความคิดได้ หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนส่วนมากอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วยังไม่เข้าใจหรือยังจับใจความไม่ได้

---

¹สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, การวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้นโครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา, 2506 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2509), หน้า 47-57.

3. คำค้นคำศัพท์ นักเรียนส่วนมากยังไม่รู้ความหมายของคำหลายคำ แม้จะเป็นคำศัพท์ธรรมดา

4. คำค้นการสะกดคำ นักเรียนยังสะกดคำต่าง ๆ (เท่าที่นำมาทดสอบ) ไม่ได้¹

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนภาษาไทยยังบกพร่องในทักษะด้านการอ่านเป็นอย่างมาก

ปัจจุบันการสอนอ่านในชั้นประถมศึกษาของไทยใช้วิธีสอนอ่าน โดยเริ่มต้นสอนให้อ่านอย่างมีความหมายเป็นคำ เป็นประโยคจนเด็กเรียนรู้คำพอประมาณและเข้าใจเรื่องราวแล้วจึงแทรกการสะกดคำ โดยแจกกฎและการผสมตัวอักษรควบคู่กัน

อย่างไรก็ตามในด้านการสอนอ่านสะกดคำในโรงเรียนต่าง ๆ เท่าที่เป็นอยู่ ปรากฏว่าครูผู้สอนประสบปัญหาในการสอนมากคือ ไม่ทราบว่า จะใช้วิธีสอนแบบใด จึงจะช่วยให้เด็กอ่านออกอย่างคล่องแคล่วมีหลักในการสะกดคำต่าง ๆ ที่ถูกต้อง และมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง

วิธีสอนอ่านสะกดคำที่ใช้กันอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาคือ การสอนแบบแจกกฎ (The Phonic Method) ซึ่งเป็นวิธีการสอนอ่านโดยให้เด็กเรียนรู้หลักในการผสมคำซึ่งจะเริ่มต้นด้วย พยัญชนะประสมกับสระ ตัวสะกดและวรรณยุกต์ตามลำดับ แล้วจึงอ่านออกเป็นคำ ซึ่งมีขั้นตอนในการประสมดังนี้

แบบที่ 1 พยัญชนะ + สระ เช่น น + ำ = นา

แบบที่ 2 พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด เช่น น + ำ + ง = นาง

¹ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานการวิจัยประสิทธิภาพประถมศึกษาจากอรรถนันทกษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา (กรุงเทพฯ - เพชรบูรณ์ : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2519), หน้า 22.

แบบที่ 3 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์ เช่น ป + ำ + ˊ = ป่า

แบบที่ 4 พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด + วรรณยุกต์ เช่น
ป + ำ + น + ˊ = ป่าน

แบบที่ 5 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์ + กาวินต์ เช่น
ล + ะ + ˊ + ห + ˊ = เลห์

นอกจากการสอนแบบแจกลูกแล้วยังมีวิธีสอนอ่านอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งนิยมอ่านตาม
การไหลของเสียงเรียกว่า แบบเสียงไหลได้แก่ การสอนอ่านโดยแบ่งคำเป็นช่วง ๆ
ไหลแตกสะกด เช่น คำว่า ขาน จะสะกดว่า

ข + ำ = ข่า (ตรงกับแบบที่ 1 ของแจกลูก)

ข่า + น = ข่าน (กำหนดเสียงไว้เพิ่มเติมตัวสะกด)

ข่าน + ˊ = ข่าน (กำหนดเสียงไว้เพิ่มวรรณยุกต์)

คำว่าเรียนจะสะกดว่า

ร + ะ = ร์

ร์ + น = ร์น

ซึ่งเป็นการสอนอ่านที่กำหนดไว้ในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้น ป. ๑¹

การอ่านทั้ง 2 แบบนี้ มีความมุ่งหมายเหมือนกันคือ ต้องการให้เด็กสะกด
คำได้ ปัญหาอยู่ที่ว่าวิธีสะกดแบบใดจะช่วยให้เด็กเรียนเข้าใจและจำหลักการอ่าน การ
สะกดได้มากที่สุด นานที่สุด ซึ่งปัญหานี้ยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่มากในกลุ่มครูผู้สอน

¹กระทรวงศึกษาธิการ, หนังสือเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
เล่ม 1-2 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2522)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าวิธีสอนอ่านแบบใดจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการอ่านอันเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการศึกษาหาความรู้ และสามารถนำไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้อย่างแม่นยำและรวดเร็ว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ที่สอนโดยวิธีสะกดแบบแจกลูกกับแบบเสียงไหล

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสะกดแบบแจกลูก จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนด้านความเข้าใจในหลักการอ่าน และการสะกดคำได้มากกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสะกดแบบเสียงไหล

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเปรียบเทียบการสอน วิธีสะกดทั้ง 2 แบบนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนวัดราชวรจักรศรีท่าธรรมสังข์ กรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย ปี พ.ศ. 2523 จำนวน 30 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนวัดสร้อยทอง สังกัดกรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย ปี พ.ศ. 2523 จำนวน 30 คน รวม 60 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย และให้นักเรียนโรงเรียนวัดราชวรจักรศรีท่าธรรม เป็นกลุ่มทดลองสอนโดยวิธีสะกดแบบแจกลูก

X 2. เนื้อหาที่ใช้ทดลองจำกัดขอบเขตอยู่เฉพาะเรื่องการอ่านคำอักษรกลางผันวรรณยุกต์ และคำที่อยู่ในบทเรียนที่ 23, 24, 25, 26, 27 และ 28 ตามหลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2521

3. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพบิดามารดา ตลอดจนองค์ประกอบอื่น ๆ ของนักเรียน นอกจากสัมฤทธิ์ผลของการอ่านภาษาไทยและการสะกดคำตามเนื้อหาของบทเรียนดังกล่าว

4. อายุของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 เพศ เท่ากันคือ มีอายุระหว่าง 6.10 ถึง 7.10 ปี อายุเฉลี่ย 7.5 ปี

5. เกณฑ์การคัดเลือกตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ใช้วิธีสุ่มแบบง่ายโรงเรียนละ 30 คน ตัวอย่างประชากรจัดเป็นคู่ ที่มีความพร้อมทางการอ่านเท่าเทียมกัน ซึ่งทดสอบด้วยแบบสอบถามความพร้อมทางการอ่านของ นางสาวพรรณิ ชูทัย ขอตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรยังไม่เคยเรียนเรื่องคำที่เป็นอักษรกลางผันวรรณยุกต์ มาก่อนเลย

2. กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม มีพื้นฐานความรู้ทางการอ่านภาษาไทยเท่ากัน ซึ่งกำหนดได้จากแบบสอบถามความพร้อมของ นางสาวพรรณิ ชูทัย

3. เครื่องมือที่นำมาทดสอบหาสัมฤทธิ์ผลการเรียนรู้วิชาอ่านภาษาไทย มีเนื้อหาครอบคลุมสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว

4. เนื้อหาบทเรียนจะเป็นเรื่องการสอนสะกดคำที่เป็นอักษรกลางผันวรรณยุกต์ เท่านั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษารวบรวมความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน กิจกรรมการสอนอ่าน อธิพิผลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของเด็กจากหนังสือตำรา บทความ เอกสารต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ วิทยานิพนธ์รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างบันทึกการสอนแบบเสียงไหลตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ และแบบแจกลูกซึ่งผู้วิจัยสร้างเองโดยให้แผนการสอนทั้ง 2 แบบ มีเนื้อหาเหมือนกัน

3. นำบันทึกการสอนแบบแจกลูกใหญ่ทรงคุณวุฒิ 13 ท่าน ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไข

4. นำบันทึกการสอนไปทดลองกับนักเรียนชั้น ป. 1 ก โรงเรียนวัดราชกุศลรัตนารามที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรจำนวน 28 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขในคานเนื้อหา กิจกรรมการสอนและการประเมินผล

5. สร้างเครื่องมือทดสอบสัมฤทธิ์ผลการอ่านคำสำหรับชั้น ป. 1 อันประกอบด้วยบัตรคำ จำนวน 60 คำ คำที่สอนจำนวน 30 คำ และคำที่ไม่ได้สอนเป็นคำในแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 2 จำนวน 30 คำ

6. นำเครื่องมือไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้น ป. 1 โรงเรียนมูลนิธิวัดราชกุศลรัตนาราม จำนวน 10 คน และนักเรียนโรงเรียนราชวินิต จำนวน 10 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขในคานความยากง่ายของคำ และขนาดของบัตรคำ

7. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนชั้น ป. 1 แล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 13 ท่านตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไข

8. นำแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนวัดราชกุศลรัตนาราม ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร จำนวน 10 คน

9. นำแบบสังเกตมาปรับปรุงแก้ไขในคานภาษาที่ใช้

10. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนวัดราชกุศลรัตนาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนวัดสร้อยทอง สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามพื้นที่ความรู้อันใกล้เคียงกันเป็นคู่ (match by pair) จำนวน 30 คู่ เพื่อแยกเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน และกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน โดยใช้แบบทดสอบความพร้อมในการอ่านของ นางสาวพรณี ชูทัย¹ ได้สร้างไว้เป็นแนวในการจับคู่

¹พรณี ชูทัย, "การสร้างแบบทดสอบวัดความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513)

11. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองด้วยวิธีสอนอ่านแบบแจกลูกกลุ่มควบคุมควบคุมสอนด้วยวิธีอ่านแบบเสียงไหลเป็นเวลา 6 ครั้ง ๆ ละ 3 คาบ โดยสอนและทำแบบฝึกหัดในภาคเช้า

12. เมื่อสอนจบแล้วทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยเครื่องมือทดสอบสัมฤทธิ์ผลการอ่านพร้อมทั้งบันทึกพฤติกรรมของ เด็กแต่ละคนด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมและบันทึกเสียงอ่านสะกดคำของเด็กแต่ละคนไว้ด้วย เครื่องบันทึกเสียง เพื่อตรวจให้คะแนนโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

อ่านถูกต้อง	1	คะแนน
อ่านผิด	0	คะแนน

13. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน โดยการทดสอบค่าที่ t

14. สรุปผล อภิปราย และเสนอแนะ

ความจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากการสอนในกลุ่มควบคุมต้องดำเนินการไปตามหลักสูตรและแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ จึงไม่อาจกำหนดให้สอนบทเรียนที่กำหนดได้ เช่นที่ทำในกลุ่มทดลอง

คำจำกัดความของการวิจัย

วิธีสะกดแบบแจกลูกหรือประสมอักษร (The phonic method) คือวิธีสะกดแบบตรึงสระ หรือพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งแล้วเลื่อนพยัญชนะหรือสระตัวอื่นเข้ามาผสม เพื่ออ่านเป็นชุด ๆ ไป ยกตัวอย่างเช่น สระ -า มีคำว่า เกา เตา เคา เมา ฯลฯ ในการสะกดแบบแจกลูก จะใช้วิธีตรึงสระ -า แล้วเลื่อนพยัญชนะต้นเข้ามาผสมทีละตัวคือ

$$ก + -า = เกา$$

$$ค + -า = เคา$$

$$ค + -า = เคา$$

$$บ + -า = เบบ$$

หรืออาจสร้างพยัญชนะเช่น พยัญชนะ ป. ได้แก่คำว่า ปา ปู ไป แปะ ฯลฯ จะใช้วิธี
สร้างพยัญชนะตน ป แล้วเลื่อนสระเข้ามาสมที่ละตัวคือ

$$ป + -า = ปา$$

$$ป + -ู = ปู$$

$$ป + -ไ = ไป$$

$$ป + -แ = แปะ$$

หากเป็นคำที่มีตัวสะกดก็อาจจะสร้างตัวสะกดเช่น ตัวสะกด ง (มาตรา กง) ได้แก่คำ
ว่า บาง จอง เคียง ฯลฯ จะใช้วิธีสร้างตัวสะกด ง แล้วเลื่อนพยัญชนะต้นและสระ
เข้ามาสมที่ละตัวคือ

$$บ + า + ง = บาง$$

$$จ + -อ + ง = จอง$$

$$ค + เียง + ง = เคียง$$

วิธีสะกดแบบเสียงไหล (Flowing sound method) ได้แก่การสอนอ่าน
โดยแบ่งคำเป็นช่วง ๆ ให้เด็กสะกด

ช่วงที่ 1 พยัญชนะ + สระ เช่น บ - า = บา (คำใหม่ 1)

ช่วงที่ 2 (คำใหม่ 1) + ตัวสะกด เช่น บา + น = บาน (คำใหม่ 2)

ช่วงที่ 3 (คำใหม่ 2) + วรรณยุกต์ เช่น บาน + ˊ = บาน (คำใหม่ 3)

สัมฤทธิ์ผลหมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยเครื่องมือทดสอบ

สัมฤทธิ์ผลการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นข้อคิดสำหรับครูผู้สอนเกี่ยวกับวิธีสอนที่จะช่วยให้เด็กอ่านได้และเข้าใจหลักการสะกดที่ถูกต้องของตัววิธีสอนแบบต่าง ๆ
2. เป็นแนวทางเสนอแนะวิธีสอนอ่านอีกวิธีหนึ่งต่อคณะกรรมการจัดทำคู่มือและแบบเรียนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 เพื่อพิจารณา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย